

s számában
ég beküld-
ritz Juliska
a nevedet.

JA.

melléklete
ár meglevő
gy kedve-
rdőben. —
azt a szo-
gyarorszá-
vált már
tetében. —
eljesedik a
ér. A mit
ok, az min-
érdekeseb-
letek még
mint szor-
Róth Emi-
ről is érte-
lőadása. A
llett volna
n kis szin-
Schwartz
egbizottai
elés-, ipar-
hatni. —
gen híres,
vöket egy
zni. Más-
olvasható-
sható al-
nyit. (vél-
nt elő nem
ek.

javára

olyból 1
eddig ki-
összesen

ges kis
ácsi.

n-épület
ársulat.

ZSIGA MESSZIRŐL NÉZTE. (Lásd a 109. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Ez is felejtették volna végképen, ha a következő vasárnapon templomban nem mennek a nénikével. Már ott voltak és szépen imádkoztak, mikor egy gazdagon öltözött asszonyság lépett a templomba s nagy büszkén haladt végig egészen a legelső padsorig. A néni köszönt az idegen asszonyságnak s Irénke aztán halkán kérdezé, ki az gögös arcú nő.

— Ez az özvegy Csetefalviné, Aladár mamája, felelt a néni.

Aladár nem volt vele s a leánykák ezt csöppet sem bánták. Csetefalviné fűrkészőleg nézte az idegen gyermekeket, de tekintete épen olyan kellemetlen volt, mint az Aladáré. Erről aztán Irénke és Lottika visszaemlékeztek Aladárra is.

— Jó, hogy Aladár nincs vele. Még talán imádságunkban is zavart volna.

De ha nem óhajtották Aladárt látni, akkor csak rövid ideig tartott örömük. Még ugyanazon a napon délután, a mint Imrével a mezőről hazafelé sétáltak, már messziről meglepetve láttak, hogy valaki kinéz az ablakon, sőt tulajdonképen két fej látszik az ablaknál, még pedig az egyik nagyon hosszukás, fekete, nyitott szájjal és kilógó nyelvvel. Ez bizony nem volt más, mint Nero, mellette pedig gazdája állt: Aladár.

Imre komoran, bosszusan nézett egy pillanatig az ablakra, aztán így szólt a leányokhoz:

— No, siessetek haza, vendégetek van. Én nem megyek be.

— De be kell jönnöd, tudod, hogy a néni meghívott ozsonnára.

— Mégsem megyek. Ne is beszéljétek többet, ha egyszer valamit mondtam, a mellett maradok. Megyek én is haza.

— De majd később eljössz, ugy-e? Igérted, hogy megcsinálod a mókus-ketreczet.

— Majd meglátom.

Ezzel Imre megfordult és szokatlan rossz kedvvel elsietett, Irénke és Lottika pedig bementek a házba. A folyosón találkoztak a nénikével.

— Jöjjetek be kedveseim, itt van Aladár.

— Jaj, láttuk már, szólt Irénke kedvetlenül. Mit akar?

— A bácsinak hozott levelet mamájától, de a bácsi nincs itthon, kísétált a bolondos Ambrussal, tudjátok, azzal a szegény tébolyodottal. Bizonyosan füvet szednek megint s ki tudja, mikor térnek haza. Aladár pedig meg akarja várni, — addig tehát szépen beszélgetsetek.

Bementek s a néni bemutatatta őket egymásnak. A két leányka kissé zavartan nézett a vendégre, de Aladár sem egészen jól érezte magát, megemlékezvén előbbi találkozásairól. Nero pedig, szintén emlékezve arra, hogy ez a két leányka futott előle oly nagy ijedten, talán megint vitézkedni akart és fenyegetőleg morgott. A néni azonban keményen rárivalt s a kutya meghunyászkodva bujt az asztal alá.

— Beszélgetsetek kissé, kedveseim, szólt aztán a néni. Én majd küldök valakit a bácsiért, mert különben talán estig sem jön meg.

A néni kiment s Irénke meg Lottika nagy kedvet éreztek utána szökni. De már ezt mégsem tehették, ott maradtak tehát és némán bámultak hol Aladárra, hol kutyájára. Aladár is sokáig szótlánul nézett reájok, de végre nagyot nevetett.

— Ugy nézünk egymásra, mintha leharaptuk volna egymásnak az orrát, mondá aztán. Remélem, csak nem haragsztok a minapi tréfa miatt?

— Tréfának nem épen mulatságos volt, felelt Lottika.

— De hiszen Nero nem bántott volna, nagyon jámbor kutya, szólta ismét Aladár békitőleg. Aztán én nem is tudtam, hogy Gábor bácsi rokonai vagytok.

— Az mindegy, akárkik vagyunk; jegyzé meg Irénke komolyan. Vagy azt hiszed, szabad a kutyát ráuszítani arra, a kít nem ismeresz?

Erre már nem tudott Aladár felelni s jobbnak találta megint csak nevetéssel ütni el a dolgot.

— Mondom, hogy csak tréfa volt. Végre is nem történt semmi bajotok, és akkor sem történt volna, ha az a mihaszna Imre oda nem jön és nem kergeti el Nerót.

A megvető hang, melyen Imrét említé, egészen fölingerelte a leányokat.

— Imre nem mihaszna fiu, szólta Irénke hevesen. Imre nagyon derék fiu.

— Igen, és mi szeretjük őt, a bácsi és a néni szintén szeretik, tévé hozzá Lottika.

Aladár gúnyosan nevetett.

— Szeretitek? No's, én nem bánom, izlés dolga. Én ugyan nem tudom, mi szeretni való lehet egy olyan naplopó ficzkón, a ki reggeltől estig az erdőben kószál,

tudatlan, mint valami vad ember és esténként a koreszmában dorbézol részeges paraszttokkal.

— Az nem igaz! kiáltá Irénke indulatosan.

— Az nem igaz, és nagyon nem szép tőled, hogy ilyeneket beszélsz róla, tévé hozzá Lottika.

— Nem igaz? Nekem úgy beszélték. Különbem én nem törődöm vele, csináljon amit akar, csak szemem elé ne kerüljön. Távolról rokonom is, de szégyelnem kell, hogy ilyen rokonom van.

A két leányka épen arra készült, hogy nagy tüzzel védje kedves játszótársát és talán komolyan összepöröltek volna; de szerencsére épen akkor belépett Gábor bácsi s Aladár aztán elkísérte őt szobájába. Neró is felugrott, de a bácsi nem eresztette be a maga szobájába; a kutya tehát visszafordult s Irénke előtt állt meg, barátságosan csóválgatva farkát. Irénke eleinte kissé félénken simogatni kezdte, de csakhamar meggyőződött, hogy Neró valóban nem olyan veszedelmes szörnyeteg, amilyennek látszik. És mire Aladár a másik szobában Gábor bácsival elvégezte a dolgát, a két leányka már nagy barátságot kötött a kutyával, vigan játszottak együtt.

Mikor Aladár elment, a bácsi elmondta, hogy a levél, melyet Aladár hozott, meghívó egy nagy vendégségre; anyja nevenapját készült megünnepelni s mivel hallotta, hogy Gábor bácsinál kis rokonai időznek, kérte, hogy ezeket is hozza majd el a nénivel együtt; sok más gyermek is lesz a környékről, jól fognak mulatni.

Irénke és Lottika örültek a meghívásnak, persze épen nem azért, hogy Aladárral újra találkozzanak, mert erre nem igen vágyódtak; hanem sokat hallottak már a csetefalvi kastély szépségéről, gyönyörű termeiről s ezt szerették volna látni. Mikor kimentek a kertbe, már ott találták Imrét, ki javában faragta a mókusketreczet. El is mondták neki mindjárt, hogy nagy mulatság lesz Aladáréknál.

- Eljössz te is? kérdé Lottika.
- Nem, felelé Imre kurtán.
- De hiszen azt mondta a bácsi,

hogy ott lesznek a fiuk és leányok az egész környékről. Te pedig rokonuk is vagy.

— Meglehet, szólt Imre mogorván. De engem nem hívtak, mert szegény vagyok. És ha hívtak volna sem mennék. Hanem ti, — ti persze jól fogtok ott mulatni.

Ezt Imre olyan haragosan mondta, hogy a leányok csodálkozva néztek reá. Nem tudták, mi lehetett Imrét. Ez pedig egyszerre abba hagyta munkáját is, és zsebre dugta szerszámaint.

A telhetetlen Vad Laczi legújabb kalandjai földön, légben és vízen.

*Vad Laczi és jó mamája.
Városligetben sétála.*

— Ma nagyon meleg van, nem bírok tovább dolgozni, mondá.

— Ejnye, de kár! szólt Lottika. Pedig már majdnem készen volna . .

— Azt hiszem, fölösleges veled tovább vesződni, szólt Imre kelletlenül. Már nem is igen lesz reá szükségeitek. Most már jó barátságban vagytok a kastélybeliekkel s persze ott fogjátok tölteni az időt. Ott van fényes játék és mulatság elég, nem szorultok rá a szegény Imrere.

Irénke, okos leányka lévén, kezdte gyanítani, miért lett Imre olyan kedvet-

len. Bizonyosan azt hiszi, ők most már át-pártolnak a gazdag Aladárhoz, ott fognak mulatni a kastélyban és megvetik eddigi kedves játszótársukat. Aladár és anyja ellenségei Imrének, a szegény fiu attól félt, hogy Irénke és Lottika majd szintén csak úgy félvállról néznek reá ezentul. Pedig a két leányka igazán szerette a derék fiut s Irénke sietett is, hogy megnyugtassa.

— Az bizony nem szép tőled, Imre, ha azt hiszed, hogy mi nagyon kapni fogunk rajta, hogy a kastélyba járjunk. Inkább

*Vig a Laczi, mert ime jö
Egy léggömbbel kereskedő.*

örülünk, ha nem találkozunk Aladárral. De ha meghívták bácsinkat és minket is, hát csak el kell mennünk. Aztán hallottuk, hogy a kastély belül nagyon szép, érdemes megnézni.

Imre ismét elkomolyodott.

— Igen, valóban nagyon szép. Hajdan én is sokat jártam, otthon voltam benne . . . sőt azt mondták, hogy majd az enyém lesz . . . No, nem tudom, hogy történt, de nem úgy lett és én most szegény ördög vagyok, még iskolába sem járhatok. Hanem azt tudom, hogy ha még tiz olyan

kastélyom volna is, mégsem lennék olyan gőgös, mint Aladár. Velem ugyan, azt hiszem, nem fog többé kikötni, mert a minap megjárta, mikor megpróbálta.

— Mit csinált?

— Kint lovagolt a mezőn s a szél lekapta fejről a kalapot. Én épen közel jártam s ő felém kiáltott: »Hallod-e te ficzkó, vedd föl a kalapomat.« No hát én szívesen segíték mindenkinek, de már az ilyen góg mégis bosszantott: Aladár nagyon jól ismer, tudja, ki vagyok.

— És mit feleltél neki? kérdé Irénke.

»Mamám kérem, egyet vegyen!«
Felel mamája: »jó, — legyen!«

Oh, eleinte még legyőztem boszúságot s csak annyit mondtam, hogy: »Vedd fel magad.« Erre ő hozzám vágta-tott és lovagló ostorával rám akart ütni; de én elkaptam az ostort és nagyot ütöttem...

— Jaj Imre... ez kár volt! szólt közbe Lottika ijedten.

— Ne félj, nem ő reá ütöttem, felelt Imre nevetve, csak a lovára. A ló pedig megvadult és hanyatthomlok neki iramodott a mezőnek. Aladár ijedtében

segítségért kiabált és hogy le ne essék, megkapaszkodott a ló nyakába... gyönyörű lovas volt, mondhatom! A ki csak látta, mindenki kaczagott. Végre elfogták a lovat; nem történt semmi baja sem a lónak, sem a lovasnak.

E kis kaland elbeszélése alatt Imre visszanyerte jó kedvét s ezt most már akkor sem vesztette el, mikor Gábor bácsihoz kellett mennie leczkére. Mióta Irénke és Lottika jó példáját látta, nem sajnált naponként egy-két órát tanulgatni, sőt ha

*Laczi annyit nyafoga ott,
Hogy im, — még egy gömböt kapott.*

esett az eső, szívesen összebujt a leányokkal a szobába s olvasgattak, de úgy, hogy senki ne lássa őket. Mert akármit olvastak, Imre minduntalan félbeszakította az olvasást és kérdezősködött mindenféléről, a mit nem értett. Pedig nagyon sokat nem értett s akár történelemről, akár földrajzról, természetrajzról volt szó a könyvben, mindent meg kellett neki magyarázni. De a leánykák szívesen tették s Imre, miután meggyőződött, hogy igazán nem csufolják, egész bizalommal kérdezett

mindent, nem szégyelte tudatlanságát, hanem igyekezett mentül többet tanulni. Szép időben már kissé bajosabb volt a dolog, mert Imrének nem volt türelme, de meg a szobában nem is akartak ülni. A kertben pedig minduntalan meglepte őket a kertész, a mezőn a munkások s Imre szégyenkezett, míg a leányok azon törték a fejüket, hol találnának valami alkalmas rejtett helyecskét, a hol senki se háborgassa őket.

Épen ezen a napon, mikor Aladár-

*De már most kettő sem elég,
Laczi többért bömböle még.*

ral újra találkoztak, este felé megint kísértáltak hárman a mezőre. Ezuttal a folyó partján mentek s eljutottak egy helyre, hol a folyó kétfelé vált és kis szigetet képezett. A sziget sűrűn be volt nőve bozóttal, nagy fákkal s látszott, hogy oda ugyan ritkán téved ember. A folyó innenső ága keskeny volt s nem is igen mély, több helyen nagy kövek álltak ki a vízből s egy kis ügyességgel át lehetett ugrálni egyikről a másikra, egészen a szigetig. A mint oda értek, Irénke kérdé:

— Mi van azon a szigeten?

— Semmi, felelt Imre. Sűrű bozót, alig lehet rajta áthatolni. Pompásan el lehet ott rejtőzni. Én már voltam ott néhányszor; ha kedvetek van, megnézhetjük.

— Igen ám, de hogy jutunk oda? Nincs hid.

— Persze hogy nincs, mikor senki sem jár oda. Hanem itt a köveken igen jól át lehet ugrálni. Száraz lábbal átjuthatni.

(Folytatása következik.)

*Mivel nagyon lágyszívű ma —
Mind megveszi a jó mama.*

A KELLEMETLEN VENDÉG.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

duzzogva, fanyar képpel állított be Zsiga a nénihez.

— Kedves néni, kérem, én már szeretnék hazamenni, mondá.

— Haza menni? Hova gondolsz, fiaskám? Hiszen még nincs vége a szünidőnek, még nem kezded a tanulást.

— Mindegy... de már szeretnék otthon lenni.

— Hát meguntad már a jó falusi levegőt? Az baj, mert azért mégis itt kell maradnod; tudod, szüleid azt kívánják, hogy itt töltsd a szünidőt. Bizonyosan megint összepöröltél Iluskával. No, csak béküljetek ki szépen és játszatok a kertben vagy az udvaron. Most pedig menj, mert ezt a levelet be akarom fejezni.

Zsiga épen olyan duzzogó arcczal, mint jött, távozott is és nem a kertbe ment, hanem szobájába. Leült az ablakhoz és szörnyen szerencsétlennek érezte

Öhöz kötik a gömböket,
Vig Vad Laczi csak úgy nevet.

magát, bosszankodott, haragudott az egész világra, de legfőképp Iluskára, ki éppen az imént azt mondta, hogy Zsiga maga az oka, ha nem tölti olyan kellemesen az időt, mint lehetne.

— Az nem igaz, dörmögé magában Zsiga. Nem én vagyok az oka, hanem Iluska . . . semmit sem enged kedvem szerint cselekednem. Ez unalmas, bosszantó, én nem maradok itt tovább.

A kis Zsigát, ki nem igen erős fiú volt, szülei azért küldték a nénihez falura,

hogy ott a jó friss levegőn megerősödjék. Mert a nagy városban, a hol laktak, kivált forró nyáron, bizony rossz a levegő, még az egészséges ember is sokszor belebetegszik. A néniék pedig gyönyörű hegyvidéken laktak, a ház körül árnyas kert terült el, hol naphosszat lehetett szaladgálni, játszódzni. Örült is eleinte Zsiga, mikor megtudta, hogy a néniéknél fogja tölteni a nyarat; tudta, hogy a nénike nagyon jó, nem olyan szigorú, mint a mama, ki a legkisebb hibát sem hagyja megrovás nél-

*Röpül a gömb, könnyü a láb,
Igy sétálgatnak most tovább.*

kül; aztán ott van Iluska, a ki valamivel idősebb ugyan, de leány létére bizonyosan mindenben a Zsiga kedvére fog eselekedni. Már pedig Zsigának épen ez kellett. Soha sem szeretett másnak a kedvéért tenni valamit, hanem azt kívánta, hogy mindenki azt tegye, a mit ő kíván; otthon testvéreivel nem igen boldogult, mert a mama szigorú igazságot tartott közöttük. De a néninél bizonyosan másképp lesz, mert hiszen ott őt vendégnek fogják tekinteni, már pedig a vendégnek mindig több szabad.

Igy okoskodott Zsiga s ezért örült, hogy pár hétre kiszabadul szülei szigorú felügyelete alól. De bizony az ő szép reményei nem teljesültek.

A néni, az igaz, csakugyan nagyon jó volt és sokat megengedett, a mit otthon a mama meg nem tűrt volna. De hát a néni, kevesebb dolga volt. Hanem Iluskával, azzal bizony épen nem boldogult olyan könnyen, mint hitte.

Iluska kedves, vidám leányka volt, de Zsiga nagyon csalódott, mikor azt hitte, hogy ő, mint afféle nagyvárosi fiu,

*Jaj! — látja most, ki nem hiszi —
A sok golyó Laczit viszi.*

(Vége következik.)

zért örült,
ei szigoru
z ő szép

n nagyon
nit otthon
át a néni-
Iluskával,
ult olyan

yka volt,
ikor azt
árosi fiu,

majd valami nagy tekintélyt szerez magának Iluska előtt. Mert Iluska nagyon helyrevaló kis leány volt, tanulni már legalább is annyit tanult mint Zsiga, a játékban pedig ügyesebb volt, e mellett pedig gondos, figyelmes, soha sem követett el helytelen csínyeket. Arra épenséggel semmi kedve sem volt, hogy mindig csak azt tegye, a mi Zsigának tetszett.

— Tudod, ugy lesz az jól, hogy egyszer én teszek a te kedvedre, máskor meg te teszed azt, a mit én kívánok, mondá.

Ez nagyon igazságos ajánlat volt, de Zsigának nem tetszett. Ezért hát mindjárt másnap már titkon ellenséges lábra állott Iluskával s ebből persze az lett, hogy nehezen fértek meg egymással. Zsiga aztán duzzogva, kelletlenkedve járt-kelt, ugy hogy bizony senkinek sem telt benne kedve, ha látta s a házbeliek, ha épen egymás közt voltak, így szóltak egymáshoz :

— Jaj de kellemetlen vendég ez a Zsiga! Csak már hazavinnék.

Zsiga pedig szentül hitte, hogy rosszul bánnak vele.

Egy napon Iluska, ki egy napról a másokra mindig elfelejtett minden bosszúságot, melyet Zsiga neki okozott, így szólt :

— Zsiga, jőjj a kertbe, majd lapdázunk.

Kimentek, de mikor hozzá akartak fogni a játékhoz, Zsiga mindjárt akadékoskodott. Azt akarta, hogy ő dobálja a lapdát, Iluska pedig szaladgáljon utána és fogdossa, hozza vissza.

— Jól van, szólt Iluska, de először egy párszor én dobom. Majd azután reád kerül a sor.

— Nem, először én jövök.

— De ugyan miért?

— Mert én ugy akarom.

— Ohó! Én pedig nem akarom.

— Akkor én nem játszom!

— Amint tetszik.

Iluska nem törődött vele, hanem játszott maga s talált két kis játszótársat, aki mindig visszahozta neki az eldobott lapdát; ez a két pajtás pedig Ami és Ali volt, két fürgé kis kutyácska. Iluska rég betanította volt őket, hogy apportirozzanak. Most jók voltak a lapdázáshoz is. Játszottak is vigan. Zsiga pedig messziről bosszankodva nézte. (Lásd a képet a czimlapon.)

Minél vigabban játszott Iluska, annál inkább bosszankodott Zsiga s végre megfordult és elment. Amint az udvarba ért, meglátta a kis ketreczet, melyben Iluska két kedves tengeri-nyulacskát tartott. Oda ment és a nyulacskákat kezdte bosszantani. Azután pedig kinyitotta a nyulacskák ketreczének az ajtaját, ámbár Iluska mindjárt első nap kérte, hogy ezt valamikép ne tegye. Most csak azért is megtette. És amitől Iluska félt, az csakhamar be is következett: a nyulacskák kiszöktek s a házórző nagy komondor, a mint a ficzkádozó kis állatokat meglátta, rájok rontott és egy pillanat alatt agyonmarta őket.

Zsiga, amint ezt látta, kissé megszeppent, de azért nem nagyon sajnálta tettét, sőt kárörömet érzett, hogy megboszanthatta Iluskát. Azt hitte, hogy senki sem

fogja tudni, hogy ő okozta a bajt, mert az udvaron épen akkor senki sem volt. De az öreg kulesárnó látta az ablakból s a szobaleánnyal együtt kiszaladt: Zsiga ekkor hirtelen elfutott és a sövény mögé bujt. De abban aztán nem nagy öröme lehetett, mikor hallotta, mit beszélnek róla. Az öreg kulesárnó haragosan kifakadt ellene s még a szobaleány is így szólt:

— Már az igaz, hogy ilyen kiállhatatlan vendég még soha sem volt a házban. Csak már vinnék haza! Tudom, mindenki örülne a házuknál.

Zsiga szörnyen sértve érezte magát s ekkor volt az, hogy bement a nénihez és kívánta, küldenék haza. Mikor pedig a néni nem hajtott rá, csak azért is megmaradt szándékánál.

— Elmegyek magam, csak azért is.

Ezzel kilopódzott a házból és megindult. Sokáig gyalogolt, a nap már nyugóra kezdett szállni s Zsiga fáradtan, a nagy hőségtől lihegve állt meg egy erdő szélén. Nem mert bemenni a sötét erdőbe s persze az történt vele is, mint minden ilyen meggondolatlan csiny elkövetőjével: akkor vette észre, milyen bajba jutott, mikor már nem tudott segíteni magán. Végre elhatározta, hogy leül az ut szélére, majd csak jön valami kocsi, mely fölveszi.

Leült, de a nagy fáradtság erőt vett rajta, végig dőlt a földön és elaludt. Mikor fölébredt, sötét éjszaka volt. Sirni szeretett volna nagy ijedtében, de annyira félt, hogy sirni sem mert. Keserves órákat töltött ott, mignem hajnalban csak-

ugyan jött egy szekeres, csakhogy az erdő felől. Ez pedig épen a néni igás-kocsisa volt.

— Nini, hiszen ez a Zsiga urfi. De hát az Istenért, mit keres itt? kérde az öreg kocsis csodálkozva.

— Haza akarok menni, Budapestre. Vigyen haza, János!

— Ugyan hová gondol! Üljön csak fel, majd kérje meg a nénikét.

Zsiga nem mert ott maradni, fölült tehát és egy-két óra mulva szégyenkezve ismét ott volt a néniéknél, hol ugyancsak aggódtak miatta. A nénike ezuttal szigorubban vette a dolgot és Zsiga kénytelen volt elmondani, miért szökött meg. De bizony alig tudta elmondani, mert mikor beszélni kezdett, maga is kezdte belátni, hogy hiszen maga oka mindennek, valóban kiállhatatlan volt, csak kellemetlenséget okozott mindenkinek. Mikor pedig a nénike is komolyan megmagyarázta neki helytelen viseletét, elszántan mondá:

— Igaz, kedves nénikém. Bocsássanak meg s én igyekezni fogok, hogy megjavuljak.

Megpróbálta, igyekezett szerény és figyelmes lenni s meglepetve tapasztalta, hogy azóta sokkal jobb a dolga. És azután Iluskával olyan kellemesen töltötte a szünidőt, hogy még sokáig örömmel emlékezett rá vissza.

BETÜREJTVÉNY.

S O I A A a A ö Ö ö

7.
nagy
hogy
sutto
orvos
beteg
orvos
mam
Klár
mozd
mam
kitalá
kánál
enyhi
karta
esusz
áldott
nem t
rögtör
F
volna
vasta
Nem
morita
got ny
T
állapo
Az em
kös sz
kezdet
kevese
hogy a
bet is

A KIS BETEG

— Tanulságos történetke. —

LÁRIKA beteg volt, nagyon beteg. A teste forró volt, mint a tűz, a feje fájt. aludni nem tudott a nagy köhögéstől s annyira elgyengült, hogy beszélni is alig birt, csak halkán, suttogva mondott néha egy-két szót. Az orvos napjában többször ellátogatott a kis beteghez, mindenféle borzasztóan keserű orvosságot, csipős kenőcsöt rendelt, a jó mamácska pedig éjjel-nappal ott őrködött Klárika mellett. Ha a kis beteg csak mozdult, vagy csak egyet sohajtott, a mama már odahajolt föléje s szó nélkül kitalálta, mire van szüksége Klárikának. Megigazította párnáját, adott neki enyhítő italt a gyöttrő forróság ellen, betakarta, ha a takaró csak kevésbé is félrecsuszott, — mindent, mindent megtett az áldott jó mamácska; csak egyet persze nem tehetett meg: a betegséget nem tudta rögtön megszüntetni.

Ha tehetette volna, bizony megtette volna rögtön, tudta azt jól Klárika, leolvasta a mama komoly, aggódó arczáról. Nem is akarta tehát még inkább elszomorítani s ha a mama a keserű orvosságot nyújtotta, hát Klárika vitézül lenyelte.

Több napig tartott ez a veszedelmes állapot, de végre kissé javulni kezdett. Az emésztő forróság alábbszállt, az örökös szomjuság is enyhült, a köhögés mulni kezdett s éjente Klárika már aludt is egy keveset. A doktor bácsi ekkor megengedte, hogy a kis beteg tiszta levesen kívül egyebet is ehessék, egy kis becsinált csirkét,

egy kis husszeletet, ez pedig nagy öröme szolgált Klárikának, mert lassankint növekedett az étvágya is. És már föl is tudott ülni az ágyában, nézegette a képes-könyvet, figyelmesen hallgatta a mama meséit. — ez már mind jó jel volt.

Most már persze azt hinné mindenki, hogy nagy volt az öröm a házban, a jó szülőknek végre szintén volt egy kis nyugalmok, mióta látták, hogy leánykájok túl van a veszedelmen, már bizonyosan meg fog gyógyulni.

Nos hát, az igazat megvallva, az biz' épen nem úgy volt. A jó szülők persze örültek, hogy Klárika szerencsésen túlelt a veszedelmen, de a mamának csak ekkor kezdődött az igazi vesződsége. Mert Klárika épen attól a naptól fogva, melyen állapota jobbra fordult, valóságos kinzója lett a mamának s minél inkább visszanyerte erejét, annál szeszélyesebb, makranczosabb volt. Azt hitte, hogy most beteg, tehát minden szabad és másoknak mindent meg kell tenni az ő kénye és kívánsága szerint. Legfőképp pedig a mamának most ne legyen semmire és senkire gondja, csak ő reá.

Az orvosságot, melyet azelőtt, míg olyan nagyon rosszul volt, szépen lenyelte, most erővel is alig lehetett beléje tölteni. Amint a mama odanyujtotta az orvossággal teli kanalat, a makranczos kis beteg félrefordult, sokszor pedig meglökte a kanalat, úgy hogy az orvosság az ágyon ömlött végig. Ha pedig nagy nehezen mégis beleerőszakolták az orvosságot, kárpótlásul azt akarta, hogy a mama mindig ott legyen mellette, éjjel-

nappal, egyetlenegy pillanatra se távozzék. A levest nem ette meg, csak ha a mama tartotta eléje, a képes-könyvet, bábut félredobta, ha nem a mama mulattatta vele s mindenkivel szemben olyan durczás, követelő hangon beszélt, a legkisebb ellenmondásra úgy jajgatott, duzzogott, hogy valósággal rá nem lehetett ismerni a régi kedves leánykára.

A szegény jó mamácska már egészen ki volt fáradva, már jóformán beteggé lett maga is. Annyi virrasztás, aggodás után szüksége lett volna pihenésre, nyugalomra, de mihelyt távozott, Klárrika olyan kétségbeesett sivalkodást vitt végbe, hogy a jószívü mama megint csak viszatért.

De egy napon aztán az apa, ki már észrevette, hogy a mama nagyon halványodik, észrevette azt is, hol a baj; kihívta a mamát a másik szobába, ott egy kis ideig tanácskoztak s a beszélgetés végén az apa így szólt:

— Ugy kell annak lenni, kedvesem. Ne félj, Klárikának nem lesz semmi baja. Beszéltem az orvossal s azt mondta, hogy már elmúlt minden veszély, pár nap múlva Klárrika fölkelhet.

Klárrika nem tudta, miről tanácskoznak odabent szülei, de csakhamar tapasztalta, hogy egyszerre minden megváltozott. A mama időnként el-ellátogatott hozzá, de különben végezte rendes dolgait. A tejeeskét, leveskét a szobaleány hozta, a képes-könyvet, bábut és más játékszereket odatették az ágy mellé s rá bízták, hogy játszóék, ha kedve tartja. Klárrika eleinte toporzékolt és makran-

czoskodott. Nem akart enni, ha a mama nem nyujtotta neki az ételt. De hasztalan kiabált, a mama nem jött elő az ebédlőből s az éhség végre is győzött a duzzogáson, Klárrika szépen megette, a mit a szobaleány hozott. A képeskönyvhöz, játékszerekhez sem akart hozzányulni, ha a mama nem jön, hogy együtt játszanak; de a mama csak nem jött, Klárrika retentően unatkozott és végre mégis csak elővette a képeskönyvet, bábut s eleinte duzzogva, de mégis csak eljátszogatott. Azután tapasztalta, hogy ha durczásan követel valamit, hát épen nem kapja; próbálta tehát szép szerével, illedelmesen s ekkor azonnal teljesült kívánsága, úgy hogy végre Klárrika maga is észrevette, hogy mindezt szándékosan teszik vele. Mihelyt pedig észrevette, mindjárt be is látta hibáját és mikor a mama megint odajött hozzá, így szólt:

— Oh, kedves jó mamácskám, bocsáss meg, hogy olyan rossz voltam. Már beláttam, milyen hibás voltam! de igyekezni fogok, hogy jóvá tegyem hibámat.

És ettől fogva minden rendbe jött ismét. Klárrika nem gyötörte többé a mamát és belátta, hogy engedelmesnek, szerénynek és illedelmesnek kell lenni még a betegnek is és nem szabad szaporítani a már ugyis aggódo szülők baját. A mióta pedig megint vidám, jókedvü lett, egészsége is gyorsabban állott helyre és pár nap múlva már kint sétált a virágos kertben.

